

Sütő Csaba András

unom

névtelenvászonból font
tarisznya a koldusoknak elkelne
jó lenne ha kistestvérünk lenne aki szeretne
vidám hajnal rezgetné meg ritkán-ritkán ajtónkat

a melegben összebújó testek relatív
esetlen kegyelmet gyakorolnak kérnek
és nem tudják mért vannak felül a szépek

mindenki szép. unom. vágyom a rútat.
hogy teremből kinéznek. kopnak a székek

egy kis décadence

a deviáns pávián rebellis gondolatokkal birkózik

Porzik a ketrec, hízik a rács.

elkel még néhány cirkos seprű míg világ a világ

A retorika kiségit.

finom míves páncél a detrakció
de igazi kedvencem a litotész

ami őrjöng csendes legyen ne fájjon a hangos szó
borítsa be finom permet felszítáló télihó

a devianciába csak belebukni lehet

Bukósísak? „Az öveket kérem becsatolni!”

feltámadás

Még havasak voltak a szépházak
és a rútbetonok amikor Bécike
feltámadt egy félholdas téli éjszakán.
A temetésen rendben volt minden
(a zene és a tánc a sírásó és a hantok)
mind tudták a rosszat véka
alatt tartani, de előhangzott,
mint a tőhöz a toldalék, a rettenetes mondat:
„Sziép temetés vót! Sokan vótak!”
Bécike jött hát, mosolygott kettőt,
élt másfelet, testrészeket növesztett
és úgy terjeszkedett, mint egy naponta
éhhallással birkózó polip epigon,
képzelt csápokkal a pocsolójában.
Győzött végül, s lábra kapott.
Bécike élt, él és élni fog.

ki csak népének s belőle más aztán a nép alig se
leginkább sehogy sebaj elvtársak katonadolog

BTSZ

And for after all: dead can dance.

Life too. Mee too. Doo – bee – doo.

Frank Sinatra hozzám képest halott
s ez az EGY, ami számít,
hogy most az én korom
van, terjed, és dinamó
szolgáltat áramot érdemben.

A szolgálat letelik.
És kéri a TSZ-t.
Benyújtom a BTSZ-t.
Bazok továbbszolgálni.

e-pistol

„semmi gond.”
(Péntek Imre)

százszor ö(k)llelek bennetek(et) cetera, i tak dalsje and so on) ha lesz a d-nek recepciója, szét fog vetni az öröm, olyan ez, mintha győrt, a piacon, reggel felé, belecsozogván a délelőttbe, kolbászt ennél, házi kenyérral, mustárral, ahogy kell, s azután megtérnél zalába, szadat törülgetvén, azt mondogatva, barátaid fülébe, a mustár káprázatával: voltam győrben, és nagyon kedves emberekkel találkoztam; de a vége, nos, a vége nem itt volt; a csehszlovákban hűvös sört ittunk, paprikás bort, kinek ízlése szerint, és, történt ami történt, csorgott, amiként, hogy nem hagyták: fizettek a zalai legények; fizettek, mint katonatiszt, fizetett egerszeg és lenti fia, és nézegettünk, felette, mint a vett malac és nem koccintottunk a költőre, akinek délutánt és ébenszín kost áldoztunk, gyapjáról lecsorgó vérét felfogtuk az áldozati kupába, és mindannyian arra gondoltunk, amire gondoltunk volt; és lassan mindegy lett, előlépett néhány kedvenc anekdota (ittlétünk lényege) és rontást vettünk le imréről és péter mesélt, újramondta utassyt, milyen lehet, tényleg, egy utassyt újramondani, miként, amint hallani véled, mégiscsak lehetséges, közben intett és oldalra nézett, imrére, és nem tudtam már melyikük lovag és melyikük a herold, adták és vették a szót, két kufár, a prim ide-oda vándorolt, figyeltem hát imrére és nagyon hallgattam pétert, egyszer se tagadta meg, nem, nem volt mit megtagadni, csak ültünk, dölve harántirány, zalai és győri gyerekek, kikapogattunk könyökünkkel a harántirányt, és zakónkon, ingünkön csupált a füst keszeg árama, és agyunkig rádiózott, később kihalt, győri utcákon kerékpároztunk, és elhittük, hogy váz és két kerék összetartozók, és ezekkel el lehet jutni azokhoz; elégedetten kiabáltuk az elfogyó éjszaka domestos-csendjébe: hajrá vidék, persze nem mondtunk újat, minden újat elfeledtünk, de mondtunk valamit ezzel a vidékkel, az elátkozott teremtés miatt, ami nemzett főfővárost, és letarolta addig bántatlan egónk, egyre delejesebbek lettünk és máriapócs szent képét emlegettük, talántán jövő évben a könnyek ideje jó és zsebünk tapogatva az eljövendő esélyt latolgatva nem mentünk már sehová sem (egy petri otthagyt volna bennünket, és hazataxizott volna pestre, ahogy tette volt) és hálát rebegtünk annak a kurátornak, aki nem tudta (mi kevés volt, mi rólunk egyáltalán tudható), de találkozást szervezett nekünk a kétezres évek elején, a marikába gyűltünk, életkorunknak megfelelő hely volt, retropresszó, mondanák a nagyfejűek, és mivégre kellett nekem is oda mennem, ismertem már és majdnem elfelejtettem az apostolokat, pétert, de nem ismertem még imrét, kiről konferencia készül áldott jógyerek, győribencés zsé jóvoltából, két dolog következ el, opus és disputa, utóbbira hivatalos, előbbire érzékeny vagyok, éjféli pályaudvarokra gondolok, bármilyen szarul hangzik is, de voltam nevezett időben nevezett helyen, azok helyett is, akik nyugodtan he(re)verték jószagú takarókon, azok helyett; én a város szagának a vonat szagát hoztam volt el és lélegzett szombathely, szipogott szege, arcát törölte kolozsvár a deresedő alkonatba, amikor végre megérkeztünk, láttuk hát, hogy ez itt nem győr, nem is zala, mégis, akarom, nem, az ország én vagyok, és ők, letépett, el sosem vérző végtagok, magamhoz nyúltam akkor, megnéztem, fenn vannak-e még tagjaim, vagy taxiba szálltak netán és megfeketült a csonkjaikból kenődő vér, az esti ég nívánájára gondoltam, amint a vér vörösből rozsdálló barnára, az ég kékből semmibe alvad, nekiduráltam magam, fenekedtem, zsvajgó tagjaimból kiráztam az ülést, a hátrahagyottakat, és néztem és integettem, énekeltem is közben, csompi legnagyobb rémületére, régen rossz, ha rázendítek, de fújtam csak boldogan, a pályaudvarra begördülendő, jár-jár-jár, jár a baba jár, megérkeztük kolozsvárra jár a baba jár, mindkét karommal csápoltam még a levegőt, későbbben a levegő is megfogyott, és királlyal és burussal (egyikükkel, nem tudom már, lehet, hogy maradt valaki, aki csak király lehetett, őrizni a helyet és a sőröket, szinte sosem teljesítették küldetésüket, nem ürültek, csak fogytak és növekedtek megint) a sarki retteneteshoz hatoltunk, hamburger okán és mián; az, hogy ez a spéci keleti változat, pillanat alatt világos, itt: ízléses lett, más harmóniák ezek, intettem csompi felé, szinte hihetetlen, de tíz éve ugyanaz az árnyék kísér; vagyunk, tartalékárnyékok egymásnak, ha a magunkról megfeledeknénk netán, tizenöt éve már, lassan ez is olyan, mint a megszokás, permanens szkiográfia, olyan, ami nem múlik el, és zalára gondoltam, péterre, aki mesterek birtokában barátokat keresett, vagy lehetőséget, hogy a színpadok csendjét mőresre tanítsa, és imrére, akiben összeaszott a tapasztalat, amit megosztani lett és leendő jó; az egymásra találás egyszerű imáját mormoltam, és felettem sötétebb lett az ég, randán esteledett, arra gondoltam, sokszor gondoltam mást, most ezt gondolom, kétséges bár, de létesítem, mennyi mindenben maradtál alul még, mert a többek hite kevés volt, szó, tett, frekvencia, összehangolt bennünket e rádióbarátság, barbár testünk, fedetlen fejünk az ég alá rogyasztottuk, megállapítván, egy-két hordó nekünk is jól jöhetne még, és összeszóvetkeztünk a kétezres évek elején